Голос України

Влада — Радам!

Газета Верховної Ради Української РСР ◆ № 150 ◆ Вівторок, 6 серпня 1991 року ◆ Ціна 5 коп.

...ЗА ТРИ КУПОНИ КУПЛЕНА

З першого серпня на Хрещатику знову з'явилися кози.

Краєвид одразу став якимось звичним і затишним.

Правда, кози співають свою пісеньку трохи не так, як раніше. Раніше, якщо ви пригадуєте, було: «Я — Коза-Дереза, за три копи куплена і т. д.».

Тепер — так: «...за три купони куплена!»
Ну то й що?
Аби кози були!

Фото Анатолія ЛІСОВИЦЬКОГО.

ЗА ПОВІДОМЛЕННЯМ ТАРС, Президент СРСР М. Горбачов 4 серпня відбув на відпочинок до Криму.

РАДЯНСЬКО-ЯПОНСЬКИЙ симпозіум з теорії ймовірностей і математичної статистики, який відкрився у Києві 5 серпня, почався незвичайно. Японські математики піднесли в дар Інститутові проблем онкології і радіобіології імені Р. Є. Кавецького АН УРСР зібрані ними 260 тисяч ієн (близько 20 тисяч доларів) для досліджень впливу наслідків чорнобильської аварії на здоров'я людей.

Такий симпозіум проводиться уже вшосте, з них в СРСР — вчетверте. Робота триватиме до 10 серпня.

ВНАСЛІДОК негоди на Поділлі лишилась під водою понад половина покосів гороху і ячменю, обмолочено лиш 15 відсотків ранніх зернових. Вчора голова Хмельницької облради Є. Гусельников звернувся до громадян області з проханням прийти на поміч селянам у надзвичайній ситуації. Йдеться навіть про те, щоб тимчасово закрити деякі підприємства, мобілізувати якнайбільше техніки на порятунок хліба. Аналогічна ситуація склалася у Тернопільській та Чернівецькій областях. Подібної негоди у краї не спостерігалося вже років двадцять.

На приз «Голосу України»

«Сокіл» приймає гостей

Учора в Києві, в Льодовому палаці «Сокіл», що на вулиці Мельникова, 46, стартував міжнародний хокейний турнір на приз нашої газети. Інтерес у прихильників хокею, які вже скучили за улюбленою грою, викликає той факт, що окрім місцевих «Сокола» та ШВСМ-«Сокіл» участь у цьому змаганні беруть багаторазовий чемпіон Фінляндії клуб «Ілвес» з порідненого з Києвом міста Тампере та команда «Слован» з іншого міста-побратима столиці України — Братіслави.

Фінську команду віднедавна очолює заслужений тренер України та СРСР Анатолій Богданов, який багато років тренував киян.

Турнір почався матчем «Слован» — ШВСМ-«Сокіл». На боці гостей був досвід, майстерність, а юним киянам притаманний бойовий запал і безкомпромісність. Тому й гра вийшла цікавою і видовищною. А завершилася вона з рахунком — 5:4 на користь Киян.

Подробиці про зустріч «Сокіл» — «Ілвес» та інформацію про турнір, як кажуть у деталях, подамо в наступному номері газети.

ГОЛОС України

Засновник — Верховна Рада Української РСР

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

УРСР, 252047 Київ, вул. Нестерова, 4

ТЕЛЕФОНИ РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ:

Приймальня — 446-92-11

Відповідальний секретар — 446-72-63

Завідуючий коректорською — 441-84-42, 224-72-54 (телефакс).

ВІДДІЛИ:

парламентський — 441-84-52, 441-85-64.

листів — 441-82-05, 441-29-61.

економіки — 441-88-07.

аграрний — 441-86-18.

міжнародний — 446-91-20.

охорони здоров'я — 441-88-06.

соціальних питань — 441-88-05.

екології — 441-88-59.

культури — 441-86-44.

спорту — 441-88-08.

інформаційний — 446-61-13, 441-86-20.

історії України — 441-88-62.

військових питань — 441-88-52,

реклами — 441-89-44.

бухгалтерія — 441-84-00.

Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Індекс 60955

Тираж 155.000

Передплатна ціна на рік 19 крб. 80 коп.

Газета виходить 5 разів на тиждень. У вівторок на 8 сторінках, у середу, четвер, п'ятницю та суботу на 16 сторінках.

Кабінет міністрів Української РСР

**Постанова
від 1 серпня 1991 р. № 117
Київ**

Про тимчасові додаткові заходи щодо впорядкування виїзду громадян за кордон та захисту споживчого ринку республіки

Виходячи з вимог Закону УРСР «Про захист споживчого ринку в Українській РСР», постанови Президії Верховної Ради УРСР від 5 липня 1991 р. «Про надання повноважень Кабінету міністрів Української РСР для забезпечення формування необхідних обсягів державних ресурсів сільськогосподарської продукції» та постанови Кабінету міністрів СРСР від 6 липня 1991 р. № 442 «Про додаткові заходи щодо регулювання ввозу громадянами споживчих товарів у СРСР, їх вивозу за кордон і впорядкування розпорядження товарами, вилученими митними органами СРСР», Кабінет міністрів Української РСР **постановляє:**

1. Заборонити вивіз із республіки у 1991 році громадянами, які виїжджають за кордон для тимчасового перебування з метою туризму, відпочинку, лікування, відвідування родичів та в інших подібних цілях, а також тими, які постійно проживають за кордоном і тимчасово перебували у СРСР із указаними цілями або слідують транзитом через територію УРСР, товарів народного споживання, що користуються підвищеним попитом, згідно з додатком.

2. Державному комітетові митного контролю УРСР, правоохоронним органам республіки забезпечити суворе дотримання правил переміщення громадянами через митний кордон СРСР товарів народного споживання, валюти та цінностей.

3. До завершення будівельних робіт на пунктах пропуску та облаштування під'їзних шляхів до них, а також з метою дотримання соціальної справедливості і черговості виїздів тимчасово обмежити кількість виїздів громадян республіки за кордон до двох раз на рік у складі туристських груп або у приватних справах, за винятком відвідування близьких родичів чи з інших поважних причин.

При здійсненні виїзду за кордон у приватних справах чи з метою туризму понад визначену норму встановити плату за першу поїздку — 1 тис. крб., за другу — 2 тис. крб. і з подвоєнням суми за кожну наступну поїздку. Вказані суми перераховуються в позабюджетний фонд місцевих Рад народних депутатів за місцем проживання особи, яка порушила клопотання про виїзд.

Міністерству закордонних справ УРСР провести у місячний строк консультації з консульськими установами країн Східної Європи щодо можливості запровадження реєстрації запрошень для відвідування цих країн громадянами республіки.

Провести в серпні — жовтні 1991 р. перереєстрацію установ і організацій республіки, що займаються іноземним туризмом. Міністерству внутрішніх справ УРСР разом з радою Федерації, незалежних профспілок України, Українською акціонерною компанією по іноземному туризму, Українською республіканською радою по туризму і екскурсіях та іншими заінтересованими відомствами подати до 10 серпня 1991 р. Кабінету міністрів УРСР пропозиції щодо впорядкування туристських поїздок за кордон громадян республіки.

4. Зобов'язати Міністерство внутрішніх справ УРСР:

Вжити заходів до впорядкування структури служби віз і реєстрації та посилення контролю за її діяльністю. Разом з Міністерством фінансів УРСР, Радою міністрів Кримської АРСР, виконкомами обласних, Київської і Севастопольської міських Рад народних депутатів вирішити питання про збільшення чисельності працівників цієї служби та поліпшення умов їх роботи. Забезпечити безумовне дотримання порядку і строків розгляду заяв громадян щодо закордонних поїздок.

Організувати з участю виконкомів обласних Рад народних депутатів прикордонних областей спільні з установами митного контролю чергування дорожньо-патрульної служби з метою регулювання автомобільних потоків на під'їзних шляхах до пунктів пропуску через державний кордон СРСР та забезпечити дотримання громадського порядку.

5. Засобам масової інформації забезпечити широке висвітлення в пресі, по радіо і телебаченню змісту заходів, що вживаються урядом республіки для впорядкування виїзду громадян за кордон.

**Прем'єр-міністр УРСР
В. ФОКІН**

**Державний секретар
Кабінету міністрів УРСР
В. ПЄХОТА**

ДОДАТОК
до постанови Кабінету міністрів УРСР від 1 серпня 1991 р. № 117

ПЕРЕЛІК

товарів народного споживання, що користуються підвищеним попитом, вивіз яких заборонено за кордон у 1991 році

Телевізори
Радіоприймачі
Магнітофони
Фотоапарати, фотооб'єктиви та інші фототовари
Холодильники і морозильники
Пральні машини
Швейні машини
Електропилососи
Електросамовари
Електропраски
Електролампи нормальноосвітлювальні
Електрозварювальні апарати
Металообробні і деревообробні інструменти та побутова техніка
Бензопили
Меблі
Килими і килимові вироби
Коляски дитячі та іграшки
Причепи до легкових автомобілів
Автогаражі
Автозапчастини і прилади до автомобілів
Шини для автомобілів, мотоциклів і велосипедів
Мотоцикли
Моторолери
Велосипеди
В'язальні машини
Вироби з дорогоцінних металів та мельхіору
Цемент
Шпалери
Плитка для облицювання
Лінолеум
Газові плити
Газові колонки
Мотоблоки
Тканини
Тюлегардинні вироби
Одяг і білизна
Трикотажні вироби
Панчішно-шкарпеткові вироби
Хутра і хутряні вироби
Взуття шкіряне та гумове
Посуд фарфоро-фаянсовий
Посуд скляний
Мило і миючі засоби
М'ясо і м'ясопродукти
Консерви м'ясні
Консерви молочні
Цукор
Борошно
Крупи
Макаронні вироби
Олія
Сири тверді
Кава
Алкогольні вироби
Чай
Спеції

Депутати прогнозують

В СВОЇЙ ХАТІ СВОЯ ПРАВДА

Президент США поїхав. Ми залишилися. Віч-на-віч з своїми проблемами. Бо хто ж за нас їх вирішить! Це саме сказав ясно й відверто в українському парламенті глава американської держави.

Однак нас цікавить: а як далі розвиватимуться стосунки між Америкою й Україною! Без Центру, напряму, так, як кличе до цього Декларація про державний суверенітет України.

Отож висловити свою думку з цього приводу ми попросили кількох народних обранців України.

Віталій ЧЕРНЕНКО, Донецька область

— Мені імпонує висловлювання Буша про те, що свої проблеми ми повинні вирішувати самі. Друге, що важливо, це слова Президента, що Америка готова співробітничати і з усім Союзом, і з окремими республіками, зокрема, з Україною.

Мені сподобалася й та його думка, що будь-які політичні сили повинні прагнути не до сутичок між собою, а завойовувати прихильність людей конкретними справами.

Думаю, що стосунки між нашими країнами будуть поліпшуватися й поглиблюватися — не за рахунок добродійства, а виходячи з того, що Америка й Україна в цьому зацікавлені. Президенту Бушу вигідно з нами мати справу хоча б тому, що він опирається й на українську діаспору в Америці.

Отож впевнений, що фінансові інвестиції будуть подаватися для розвитку нашої економіки. Даремно свій капітал ніхто не даруватиме.

Прямі зв'язки між бізнесменами двох країн — абсолютно реальна річ.

Богдан КОТИК, Львів

— Приблизно на такий виважений, вивірений до деталей виступ американського Президента я й сподівався. З одного боку — це підтримка свого колеги, Президента СРСР Михайла Горбачова у його реформаторських діях, в ослабленні міжнародної напруженості, з другого — підтримка демократичних процесів у республіках.

Думаю, що наші стосунки між двома державами здобудуть нову енергію. Не має ніякого сумніву, що уряд США робитиме багато для того, щоб зблизитися з людьми нашої республіки, розширити економічні, політичні, культурні зв'язки з Україною. Адже Президент прекрасно знає про гігантський економічний, індустріальний, науковий потенціал нашої республіки.

Що ж до прямої допомоги, то я категорично проти будь-яких дарунків. Україна повинна прагнути до інвестицій на взаємному економічному інтересі. Тільки таким шляхом потрібно оновлювати технологію, оздоровлювати господарство, посилювати передові напрями науки.

Володимир СЕВАСТЬЯНОВ, Кримська Автономна Республіка

— Президент перед українським парламентом сказав те, чого ми й чекали. Трішки нас повчив, висловившись про політичну ситуацію в республіці, дещо застеріг від занадто поспішних дій, попередив, що він проти будь-якої ворожнечі на Україні.

Гадаю, що його обіцянки про розширення торгових, культурних, економічних контактів з Україною — не якийсь там дипломатичний прийом.

Погано було б, якби обіцяні інвестиції пішли на закупку харчів — усе проїмо, а дітям потім розплачуватись за нас. Якщо ж вони підуть на поліпшення нової технології, на закупівлю нових ідей — я за таку співпрацю.

Богдан РЕБРИК, Івано-Франківськ

— Приємно було чути, що Президент Буш назвав Україну лідером на шляху до свободи. Однак він же попередив, що ми повинні йти до своєї незалежності цивілізованим шляхом, шляхом міжнаціональної згоди. Тільки в цьому випадку, як сказав Президент, Америка буде нас підтримувати. Але ж ми на більше і не розраховували.

Стосунки із США — прямі без посередництва Центру, будуть розширюватись, бо це вигідно усім. Однак наше завдання — довести американцям, що ми люди здібні, що не тільки ми можемо вчитися в них, але й вони можуть дещо в нас запозичити. Маю на увазі інтелектуальний потенціал народу України, його виняткову працездатність і винахідливість, уміння, як у найважчі часи своєї історії, вибиратися з будь-яких труднощів.

**Інтерв'ю взяв
Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ.**

ПРО «ПИСАК», «ЧОРНІ ДІРИ» І ВІРУ

Нотатки небайдужого

Цей лист, що надійшов до редакції, вирізняється серед інших неквапливою грунтовністю, властивою селянам, що вже пожили на світі і встигли про все подумати. Виявляється, мешканець села Красненького, що на Вінниччині, депутат сільської Ради М. Хлевний прочитав обидві мої публікації («А може, я помиляюся?» від 6 квітня та «Чи справді я помилився?» від 23 травня 1991 року) і вирішив не мовчати.

«Пригадайте хоча б 1947 рік,— розмірковує Михайло Тодосійович,— люди працювали в десятки разів більше і в багато разів були голодніші й голіші, ніж ми сьогодні. Якби ми тепер і зо три роки перед цим працювали так, як вони, наші справи були б у кількасот разів кращі. Не мали б ми морально голодних і розумово бідних».

Послухавшись поради, я пригадав і порівняв давній рік з нинішнім. Справді, і голіші, й голодніші ми тоді були, ніж тепер. Але що з такого визнання випливає? 1947 рокові передувала велика посуха, а перед посухою була війна, на якій ми втратили десятки мільйонів годувальників і ще багато чого. Тому причини того голоду і тих нестатків були зрозумілі кожному.

Відтоді минуло майже півстоліття більш-менш благополучних років. З тодішніх газетних підшивок видно, як ми, стоячи однією ногою в комунізмі, другою намагалися наздогнати Америку, крім того запускали супутники і виконували п'ятирічки за три роки. Хоча, пригадую, як уже й двадцять років тому сміливці серед економістів віщували нашому суспільству затяжний економічний спад. І от нарешті маємо: без посухи, без страшної війни ми повертаємося до нового голоду, до нових нестатків. А втім, коли добре подумати, то все це у нас було: посуха — у відносинах чиновних з нечиновними, посуха в справах допомоги нашому селу, і війна — в Афганістані, де наші хлопці поклали чимало безневинного люду, та й наших дітей — теж там не милували. А супермілітаризація економіки? А зведення урядів республік до неможливого рівня?.. Отже, як кажуть, даремно і болячка не сяде.

Та повернімося до листа. Ви, Михайле Тодосійовичу, пишете: «М. Горбачов перед тим, як розпочати перебудову, їздив країною, радився з народом. Але як розпочати перебудову, цього не підказав ніхто. Адже сьогоднішні крикуни і писаки не знають, як це робити. От і шукають козла відпущення».

Ну й кого ж ви звинувачуєте? Народ? Звісно, народ завжди вартий свого керівництва. І все ж, поклавши руку на серце, скажемо так: при чому тут народ? Хіба він обирав теперішнє союзне керівництво? Ні. Та коли вже це керівництво вирішило, що має керувати, то воно повинно бачити наше життя принаймні на кілька ходів уперед і відповідно керувати процесом перебудови, яку саме й розпочало. А той, хто не бачить, повинен поступитися місцем перед видющим.

Тепер про «крикунів і писак». Щодо «крикунів» не знаю, а щодо «писак» — здогадуюся, що під цим словом ви мали на увазі й мене. Я не ображаюся, бо не мене першого так називають. Та й знаю добре, що не від злого серця, а від нерозуміння ролі журналістів у перебудові це сказано. Вас, мабуть, цікавить, а яка ж це роль?

Пригадайте початок перебудови і спробуйте уявити, щоб хтось, нехай би й сам М. Горбачов, висловив тоді думку, що треба б у нашій країні заводити капіталістичні порядки. Можете бути певні, що такому відчайдусі тоді б дуже не поздоровилося. Бо на ту пору наше суспільство здебільшого було психологічно готове жити при комунізмі, а капіталізм вважало великим нещастям людства. Тепер ми, незадоволені ходом перебудови, дорікаємо її керівникам, що вони, мовляв, зупинилися, задовольнилися і так далі. Мабуть, у цих доріканнях є сенс. І все ж хочу висловити впевненість у тому, що ніколи на жодну хвилину процес демократизації суспільства не зупинявся, він і далі на шпальтах газет і журналів, в ефірі, з екранів телевізорів руйнує мури тоталітарної держави, зведені в людських душах.

Уже за цю надзвичайно важливу роботу журналістам можна було б принаймні подякувати. Коли б не «писаки», як їх називаєте ви, шановний Михайле Тодосійовичу, процес перебудови не розвивався б. І наше населення у своїй більшості, наче Ніна Андреєва, усе не могло б поступитися принципами. Тепер же воно бачить, що думки, скажімо, про суверенізацію республік, про впровадження ринкових відносин у країні і так далі — цілком пристойні і їх треба якнайшвидше втілювати в життя.

І все ж журналісти не всесильні. Як би добре вони не думали і не писали, які б прогнози не складали, які б аванси не видавали політичним діячам — вони тільки формують громадську думку. А той, хто при владі, та ще й на вершечку начальницької піраміди, той робить політику, отже, він найбільше відповідальний за хід перебудови.

Між іншим, ваша згадка про «крикунів та писак» дуже відгонить трагічним передвоєнним роком. Недоброї пам'яті Сталін знав, що робити з крикунами й писаками. Та й з усіма іншими. При ньому, між іншим, був порядок і про це не забувають згадувати ті, хто дуже скучив за «вождем усіх народів» і за його порядками. **Чи хотілося б вам, Михайле Тодосійовичу, щоб такий порядок повернувся до нас? Я б не хотів, бо я його пам'ятаю. Це був «порядок», за яким кожний — від піонера до пенсіонера — почував себе солдатом, що стоїть за командою «Струнко!», готовий віддати життя за справу вождя. Цей порядок був від страху.**

Тим часом демократія виростає не на страхові, а на повазі до законів, до людських прав. Настраханим це важко зрозуміти. Але саме так буде з часом на Україні, і це добре.

Принадливі вогні соціалізму й комунізму саме через вакханалію беззаконня обпалили мільйони довірливих душ, від чого ті не змогли виховати в собі честі й совісті. Ці мої міркування, Михайле Тодосійовичу, ви підтверджуєте й своїми спостереженнями: «Керівник тягне, що попаде під руки. Так і розтягли державу. І кричимо, що бідні». Але це далеко не повна констатація факту. На жаль, у крадіжках помічені й підлеглі. Чому все це відбувається? Щоб одержати відповідь, спробуймо з'ясувати: чи крав селянин раніше? Дуже рідко. Тому що знав: красти в такого ж, як і сам, трудівника не можна. Тепер же знає, що в колгоспне добро вкладено і його працю —і бере, вважаючи, що бере своє. І друга причина. Колись церква вчила: не кради — гріх. За десятиліття безбожності господарі перевелись, а злодії розмножилися. Вийшло, що система сама себе з'їла.

Справді, крадіжки в нашій країні набрали глобальних масштабів. Цього вже ніхто не приховує, але є ще одна «чорна діра», в яку, наче в безодню, пролітає українське добро. Колись нас учили: соціалізм — це облік. Як тепер з'ясовується, ніякого обліку немає. Мешканці України, поглянувши на порожні полиці магазинів, знизують плечима: куди воно все дівається? А відповіді ніхто не дає. Спасибі одному керівникові сільського району України, розташованого на межі з Росією. Він розкрив мені очі, сказавши у хвилину відвертості:

— Якщо постояти день при залізничній колії, що з'єднує наші республіки, то можна переконатися в одній закономірності: з Росії на Україну торохкотить, як правило, порожняк, хоч трапляються й платформи з діловою деревиною, а з України в Росію котять навантажені різним начинням вагони.

Пробував наш брат-журналіст з'ясувати в інтерв'ю з економістами, який там баланс, хто кому скільки винен: Україна — Союзові, Союз — Україні? Ніхто нічого певного сказати не може. Все заплутано, кінців не знайти.

А «кінці» — в Союзі. Чому в жорсткій політичній боротьбі під час виборів Президента Росії виграв Борис Єльцин? Тому, що в попередні роки він показав геніальний вихід із, здавалося б, безвихідної ситуації. Вихід цей полягає в суверенізації республік — з одночасним наведенням мостів між усіма республіками, обминаючи центр, який виявився непотрібним тоталітарним наростом. Перевисаючи до інших народів за спиною центру, ми навзаєм позбуваємося тоталітарних кайданів. Саме в цьому й полягає великий смисл дружби народів — як усього світу, так і тих, що живуть у Союзі.

Не знаю, як хто, а я вважаю, що заради такої високої мети є сенс співпрацювати і з росіянами, і з білорусами, і з казахами, і з татарами, і з усіма іншими народами.

Ви, Михайле Тодосійовичу, пишете: «Система. Якби за цим словом стояли добросовісні, чесні, справедливі люди, то й система була б людською». Ех, коли б усе було так просто! Система — це насамперед влада. А будь-яка влада псує будь-яку людину. Кожний, хто перебирає на себе необмежену, неконтрольовану владу, з часом уже не буде ні чесним, ні добросовісним. Це перевірено досвідом народів протягом довгих століть. Далі. Є системи, що залежать від волі народу тільки в момент зародження. А далі, коли неправедні закони тужавіють, система стає на силі і починає від імені своїх засновників творити неправедні діла, а ще через якийсь час, коли все попсовано — і людей, і відносини між людьми, і місце, де люди живуть,— система втрачає рівновагу, летить під ухил і руйнується. На радість усьому світові, бо нікому — за незначними винятками — не була мила. Потім з уламків, долучаючи інших матеріалів, будують нову систему. Саме в цей відповідальний момент ми й живемо. Дай Боже, щоб цього разу нам пощастило звести людську, керовану систему, на яку міг би впливати народ.

«Я не є членом ніякої партії, але в Леніна вірю,— пишете ви, Михайле Тодосійовичу.— Проте сьогодні його добрим ім'ям прикривається більша частина керівників, які водночас є брехунами, хабарниками, злодіями. Держава для них — це комора без дверей. Ось такі «комуністи» зневірили людей у партії Леніна».

Мені нічого не залишається, як погодитися з вами. Бо першими справжніми ворогами Володимира Ілліча Ульянова виявилися його так звані соратники. Кожен з них піклувався тільки про себе, ховаючись із своїми сумнівними справами в затінку пам'ятників Леніну. Що ж, вони свого досягли.

Спасибі вам, Михайле Тодосійовичу, за віру, якої багатьом так бракує, і за цікавий лист.

Борис СИДОРЕНКО.

Жнива-91

Ми за ціною не стоїмо?

Так зараз чинять у багатьох колгоспах та радгоспах. Водночас з відправкою хліба в державні засіки, частина його припасається для натуральної оплати. Це серйозна підойма для підсобних господарств. Торік на Сумщині було одержано 65 тисяч тонн м'яса, 222 тисячі тонн молока, 305 мільйонів штук яєць, або третина від загального валового виробництва продуктів харчування.

Але ж тепер селянин домашнього хліба не випікає, а зароблену пшеницю згодовує домашній живності. Ось моя сестра-доярка разом з чоловіком та синами-механізаторами торік одержала з колгоспної комори майже п'ять тонн пшениці. Зараз вона тримає на подвір'ї чотирьох кабанчиків, двох бичків, півсотні качок і близько сотні курей. Скільки її чоловік змарнував часу, аби щомісяця відвозити до млина кілька лантухів зерна. А щоб одержати центнер приросту живої ваги свиней, на пшеничній дерті треба 5—6 центнерів зерна, а комбікорму лише 2,5—3 центнери. Виходить, моя сестра даремно перевитрачає, відгодовуючи поросят і бичків, близько двох тонн добірної пшениці. Отак у кожному дворі.

Торік сільські трудівники Сумщини одержали на натуроплату 240 тисяч тонн зерна. В основному пшениці, якої і так бракує для виготовлення борошна. Хоч би половину з цієї кількості віддали селянам комбікормами, то зекономили б 50 тисяч тонн хліба.

Анатолій ТИМЧЕНКО,
журналіст.

Сумська область.

Качани дозрівають у вересні

У надзвичайно складних погодних умовах розпочалися жнива на Хмельниччині. На три центнери менше проти торішнього дає пшениця, майже наполовину — горох. А ще ж і кукурудза: посіяно багато, а чи дозріє.

Нещодавно ці сумніви розвіяли голова агрофірми «Зоря» з Рівненщини народний депутат СРСР В. Плютинський та головний менеджер американської фірми «Піонер» М. Недолькович. Вони протягом двох днів обстежували господарства, що входять до Хмельницького регіонального центру агрофірми «Зоря». Тут з її допомогою вирощують більш як на 40 тисячах гектарів кращі закордонні гібриди кукурудзи селекції фірми «Піонер». В. Плютинський та М. Неделькович запевнили керівників господарств, що кукурудза визріє на зерно у третій декаді вересня.

Гості зустрілися з головою обласної Ради народних депутатів, головою облвиконкому Є. Гусельниковим. Було досягнуто домовленості про спорудження на Хмельниччині заводу для підготовки насіння гібридної кукурудзи, визначено перспективи збільшення її виробництва.

Василь ГРИЦЦУК,
помічник голови Хмельницького облвиконкому.

Хмельницька область.

Хто є хто

ПОЖИТИ Б У СУВЕРЕННІЙ УКРАЇНІ

Олійник Василь Михайлович — голова Тернопільської обласної Ради народних депутатів та облвиконкому. Народився у 1948 році у с. Скородинці Чортківського району. Трудову діяльність розпочав у 1966 році бухгалтером колгоспу, п'ять років очолював колгосп імені Івана Франка Гусятинського району. Тут же обирався головою райвиконкому, першим секретарем райкому компартії. У 1988 році обраний першим заступником, а з січня 1990 року—головою облвиконкому. Весною 1991 року обраний також і головою обласної Ради.

— Найперше скажіть, будь ласка, як вас величати — паном чи товаришем?

— Я до пана не доріс, тим більше у своїй уяві. Я син селянина-бідняка. То який же з мене пан?

— Василю Михайловичу, праві вважають вас лівими, ліві — правим. На яких же позиціях ви стоїте насправді?

— Я завжди дотримуюсь принципу: оцінювати людину не по тому, до якої партії, течії належить, а що вона практично робить у житті — приносить це користь чи завдає шкоди людям.

Скажіть, а ким би був Олійник, якби не підписав звернення до Верховної Ради, якщо 81 процент виборців Тернопільщини висловився проти Союзного договору. В даному разі я висловив думку жителів області, а не свою особисту. Бо ж кому потрібен такий голова, котрий не відстоює того, чого хочуть люди?!

Друге. Стосовно відозви групи «91». Звичайно, сказати, що відозва — це панацея і за нею одна тільки правда, було б неправильно. Але сам факт, що люди сьогодні не ховаються по кущах, як дехто, не повиходили тихенько з партії, а чогось прагнуть, щось роблять, аби зберегти людей, багато про що свідчить. Адже у Комуністичну партію пішло більше трьох мільйонів далеко не гірших людей і інтелектуально, і за освітою. Тож невже сьогодні від них повністю відмовитись тільки тому, що вони перебувають у КПРС? Невже вони не потрібні сьогодні і для завтрашнього дня України? Не можна так односторонньо підходити в оцінках. Навіть якщо у відозві групи «91» є хоч маленька частка доброго, його треба використати для загального блага.

А якщо говорити в цілому, то я стараюся робити так, щоб об'єдналися люди різних партій, груп, спілок, поглядів. Я твердо переконаний, що тільки у консолідації всіх політичних сил, у злагоді всього народу можна добитися кращого життя.

— На території області діють більше десятка політичних партій, об'єднань. Чи не шкодить їхнє протистояння побудові суверенної України?

— Це наша біда: де є два українці — там три партії. І якщо ми нашого спільного воза будемо тягнути у різні боки, добра не буде. Пора вже, щоб розум узяв гору над емоціями. А для кожного з нас, як казав академік Юхновський на Галицькій асамблеї, на першому місці постав Бог, на другому — Україна. І вже потім — справи партійні. Тільки за такої умови ми зможемо чогось досягти.

— Чи не впливає на вашу роботу перебування в керівних органах обкому Компартії України?

— Тієї партії, якою була КПРС (з повним диктатом), на сьогоднішній день немає. Тож якихось утисків, вказівок, що мені робити як комуністу і голові Ради з боку обкому, ЦК немає. Не буду грішити.

— Чи допомагають вам у вирішенні господарських проблем політичні партії?

— На сьогоднішній день я не можу назвати жодну партію, яка шукала б відповідь на питання, як нагодувати людей, що робити, аби в магазинах було м'ясо, молоко, овочі, майонез, оцет, олія тощо. Правда, не так давно Політбюро ЦК КПУ пробувало розібратися у питаннях підготовки до жнив та створення державних запасів хліба. За останній час це перша спроба.

— Чи маєте ви задоволення від своєї роботи?

— Я не знаю, чи хтось сьогодні може бути задоволений посадою голови Ради — чи то сільської, чи то обласної. Це важка і невдячна праця. Як в оркестрі грати на басі. Але для повної музичної гами хтось мусить грати і на ньому. І якщо сьогодні мені випало грати на басі, то я мушу свою партію виконувати чесно.

— Ваша найзаповітніша мрія?

— Маю дві. Стати викладачем технікуму (я кандидат наук) і випити чашку кави в суверенній Україні.

— Що ви хотіли б сказати людям усієї республіки?

— Історія втретє надала нам можливість стати суверенною державою. Іншого шансу може й не бути. Тож облишимо чвари, гонитву за дрантям і подумаймо про долю України.

Розмову вів Михайло ВАСИЛАШКО, власний кореспондент «Голосу України».

Подробиці

ГУД МОНІНГ, ПЕРШОКЛАСНИКИ!

Як повідомила в. о. завідуючого міськвно В. Вихристюк, у ряді шкіл міста Горлівки Донецької області відкриваються класи з українською мовою навчання. У минулому навчальному році їх було три, а в наступному відкриється ще шість.

Як для українського міста з майже 400-тисячним населенням — не густо. Але працівникам міськвно не під силу набрати учнів навіть для цієї мізерної кількості класів. Сьогодні в школах лише по 3—5 заяв, тоді як відкривати клас можна для 13—15 першокласників.

У Донецьку ситуація суттєво відрізняється від горлівської. У цьому році конкурс до першого класу в єдиній поки що українській школі становить п'ять чоловік на місце. Щоб задовольнити бажання донечан, адміністрація школи відкрила ще один перший клас, пожертвувавши спальним приміщенням.

А в Горлівці надають перевагу створенню окремих україномовних класів у російських школах. А готувати вчительські кадри для роботи в них Горлівське міськвно збирається у місцевому інституті... іноземних мов, шляхом перепідготовки його випускників, що залишилися без роботи.

Інформагентство «СХІД»

Вперше

МИСТЕЦТВО КОВТАТИ МЛИНЦІ

3—4 серпня в Києві відбулася II світова конференція українських молодіжних організацій (СКУМО). Перша СКУМО проходила торік у польському місті Білий Бір, третю планується провести наступного року в Харкові.

— Уперше на терені України зібралися представники молодої генерації, які виступають за розбудову незалежної Української держави,— відзначив доповідач народний депутат України Ігор Деркач.

Зібрання було представницьким — 250 делегатів репрезентували 45 українських молодіжних організацій світу. Претензій до політичного діапазону конференції бути не могло. Назву лише деякі з делегацій: Товариство Лева, СУМ, СНУМ, Пласт України, Пласт діаспори, СУС, Одеський націоналістичний клуб, Товариство Батька Махна, Карпатський лещетарський клуб, військово-патріотичні клуби Донеччини, Фонд захисту учнів, Товариство культури Примор'я, але не було представників комсомолу.

Могли бути претензії етичного плану. Наприклад, двоє молодчиків протягом двох годин засідань голосно, брутально обурювались англійським прононсом ведучого — канадійця Євгена Чолія. І вирішивши, що це «більшевицьке збіговисько», бо в залі, на їх думку, не чути справжньої української мови, а переважна більшість присутніх — «большевицькі комсомольці», демонстративно залишили конференційний зал.

Після пленарних засідань учасники СКУМО розійшлися по п'ятьох секціях: політичній; економічних питань та соціальних проблем молоді; проблем інформаційного обміну та розвитку молодіжних засобів масової інформації; культурно-просвітницької роботи; виховної, спортивно-туристичної та оборонної діяльності.

Найбільше учасників зібрала політична секція, де головували народний депутат України Тарас Стецьків та політолог із США Роман Зварич. Гострі дискусії велися довкола проблем утворення молодіжних організацій при політичних партіях України, діяльності молодіжних організацій діаспори, форм і методів взаємодії організацій і т. ін. Правда, нерідко всі ці запальні суперечки нагадували серйозну дитячу гру, учасники якої переконані, що вся планета, затамувавши подих, прислухається до кожного їх голосу, кожного їх пориву. Щоб увиразнити роботу молодих політологів, наведу кілька фрагментів. Півгодини тривали, наприклад, дебати з приводу того, як записати в резолюції: «російський імперіалізм» чи «радянський».

Обговорюючи політичну резолюцію, вироблену на секції, суперечка спалахнула довкола тези: «справжніми суб'єктами нового вільного і справедливого світового ладу мають бути поневолені **радянським** (пропонувалося російським або московським. — **Авт.**) імперіалізмом та комунізмом народи, які ведуть боротьбу за національні та людські права».

Або не менш гострою була дискусія з приводу того, яким органом є Верховна Рада України — колоніальним чи неколоніальним. Врешті-решт, у політичній резолюції учасники конференції заявили: результати всесоюзного референдуму 17 березня не визнавати за справжнє волевиявлення українського народу; вимагати націоналізації майна КПРС та ВЛКСМ; не визнавати будьяких територіальних претензій до України з боку сусідніх держав.

Політична дискусія тривала на заключному пленарному засіданні, чого, на жаль, не було при обговоренні економічних, просвітницьких, соціальних резолюцій. Тут обмежувалися загальними тезами про захист молоді України в умовах ринку, необхідність створення інтелектуального запасу нації, організацію обмінів студентами, молодими науковцями між Україною та іншими країнами світу. Молодь, як і батьки, на жаль, не розуміє вимоги часу: Україна страждає від того, що в ній забагато політиків, але замало економістів.

Світова конференція продемонструвала чимало «мистецтв» сучасного молодіжного руху. Одне з них — мистецтво ковтати млинці. На моє запитання, чому такий сонливий, швидше пенсійний, ніж молодіжний, ритм у конференції, чому так мало нових, конструктивних думок, чому майже кожне засідання розпочиналося на годину пізніше, ніж намічалося, — організатори СКУМО розвели руками. Мовляв, нічого не вдієш: перший млинець — завжди нанівець.

На жаль, факт залишається фактом: провести конференцію на високому організаційному рівні не вдалось. Але, напевне, вся суть вищезгаданого «мистецтва» в тому, щоб «проковтнути» і зробити висновки.

На світовій конференції створено Координаційну раду українських молодіжних організацій, яку очолив Ігор Деркач. Прийнято ряд резолюцій, звернення до Верховної Ради України.

Катерина КІНДРАСЬ, спеціальний кореспондент «Голосу України».

Реалії

10 днів, які потрясають область

Рішенням облвиконкому купонно-карткова система продажу товарів на Полтавщині запроваджується з 11 серпня. Чому? Харківська книжкова фабрика «Комуніст» не забезпечила область необхідною кількістю карток споживача та купонів нового зразка.

Дехто від того, можливо, зітхне полегшено, та більшість ще не забула жахів минулого жовтня й нинішнього березня.

Схоже, історія повторюється. Полтаву й область душить цукровий бум. З раннього ранку й до пізнього вечора продмаги в облогах — люди поспішають викупити належний їм товар. І хоч, як стверджує зі сторінок місцевої преси заступник голови облвиконкому Анатолій Воронков, цукру достатньо, солодка продукція надходить у торгівлю з великими перебоями. Наслідок — ажіотажний попит.

Та хіба лише за одним цукром нині давки в магазинах? Гребемо все, що під руку потрапляє, аби гроші реалізувати. І в цій ситуації купони вже не лякають, їх чекають з надією. Хоча, якщо по правді, чекали від уряду українських грошей. Уряд забарився. Відповідно купони не віддрукували, поліграфісти підвели. Тож область трясе. Чи ж доживемо до наступної неділі?

Григорій ГРИНЬ, власний кореспондент «Голосу України».

Полтава.

У СУВЕРЕННІЙ УКРАЇНІ

...ходили тихень- ...чогось праг- ...блять, аби збе- ...багато про що ...е у Комуністич- ...по більше трьох ...еко не гірших ...ектуально, і за ...невже сьогодні ...стю відмовитись ...що вони перебу- ...С? Невже вони ...сьогодні і для ...дня Україні? ...односторонньо ...оцінках. Навіть ...групи «91» є ...частка доброго. ...користати для ...ага.

...ворити в ціло- ...раюся робити ...єдналися люди ...груп, спілок, ...ердо перекона- ...у консоліда- ...тичних сил, у ...народу можна ...щого життя.

...торії області ...десятка полі- ...об'єднань. Чи ...не протистоян- ...суверенної Ук-

...біда: де є два ...там три партії. ...шого спільного ...тягнути у різні боки, добра не буде. Пора вже, щоб розум узяв гору над емоціями. А для кожного з нас, як казав академік Юхновський на Галицькій асамблеї, на першому місці постав Бог, на другому — Україна. І вже потім — справи партійні. Тільки за такої умови ми зможемо чогось досягти.

— Чи не впливає на вашу роботу перебування в керівних органах обкому Компартії України?

— Тієї партії, якою була КПРС (з повним диктатом), на сьогоднішній день немає. Тож якихось утисків, вказівок, що мені робити як комуністу і голові Ради з боку обкому, ЦК немає. Не буду грішити.

— Чи допомагають вам у вирішенні господарських проблем політичні партії?

— На сьогоднішній день я не можу назвати жодну партію, яка шукала б відповідь на питання, як нагодувати людей, що робити, аби в магазинах було м'ясо, молоко, овочі, майонез, оцет, олія тощо. Правда, не так давно Політбюро ЦК КПУ пробувало розібратися у питаннях підготовки до жнив та створення державних запасів хліба. За останній час це перша спроба.

— Чи маєте ви задоволення від своєї роботи?

— Я не знаю, чи хтось сьогодні може бути задоволений посадою голови Ради — чи то сільської, чи то обласної. Це важка і невдячна праця. Як в оркестрі грати на басі. Але для повної музичної гами хтось мусить грати і на ньому. І якщо сьогодні мені випало грати на басі, то я мушу свою партію виконувати чесно.

— Ваша найзаповітніша мрія?

— Маю дві. Стати викладачем технікуму (я кандидат наук) і випити чашку кави в суверенній Україні.

— Що ви хотіли б сказати людям усієї республіки?

— Історія втретє надала нам можливість стати суверенною державою. Іншого шансу може й не бути. Тож облишимо чвари, гонитву за дрантям і подумаймо про долю України.

Розмову вів Михайло ВАСИЛАШКО, власний кореспондент «Голосу України».

...ОВТАТИ МЛИНЦІ

...ва конференція ...УМО). Перша ...сті Білий Бір, ...в Харкові.

...вно-туристичної ...діяльності.

...учасників зіб- ...секція, де го- ...дний депутат ...с Стецьків та ...США Роман ...дискусії вели- ...облем утворен- ...х організацій ...х партіях Ук- ...сті молодіжних ...аспори, форм і ...одії організа- ...равда, нерідко ...суперечки на- ...озну дитячу ...якої переко- ...планета, зата- ...х, прислуха- ...ного їх голосу, ...руху. Щоб уви- ...молодих по- ...веду кілька ...івгодини три- ...лад, дебати з ...як записати в ...сійський імпе- ...«радянський».

...и політичну ...роблену на ...чка спалахнула ...«справжніми ...вого вільного ...ого світового ...ути поневолені ...(пропонувалося ...о московським. ...еріалізмом та ...ароди, які ве- ...за національні ...ава».

...ш гострою бу- ...приводу того, ...є Верховна Ра- ...колоніальним ...льним. Врешті- ...ічній резолю- ...конференції ...ультати всесо- ...ендуму 17 бе- ...авати за справ- ...лення україн- ...; вимагати націоналізації майна КПРС та ВЛКСМ; не визнавати будь-яких територіальних претензій до України з боку сусідніх держав.

Політична дискусія тривала на заключному пленарному засіданні, чого, на жаль, не було при обговоренні економічних, просвітницьких, соціальних резолюцій. Тут обмежувалися загальними тезами про захист молоді України в умовах ринку, необхідність створення інтелектуального запасу нації, організацію обмінів студентами, молодими науковцями між Україною та іншими країнами світу. Молодь, як і батьки, на жаль, не розуміє вимоги часу: Україна страждає від того, що в ній забагато політиків, але замало економістів.

Світова конференція продемонструвала чимало «мистецтв» сучасного молодіжного руху. Одне з них — мистецтво ковтати млинці. На моє запитання, чому такий сонливий, швидше пенсійний, ніж молодіжний, ритм у конференції, чому так мало нових, конструктивних думок, чому майже кожне засідання розпочиналося на годину пізніше, ніж намічалося, — організатори СКУМО розвели руками. Мовляв, нічого не вдієш: перший млинець — завжди нанівець.

На жаль, факт залишається фактом: провести конференцію на високому організаційному рівні не вдалось. Але, напевне, вся суть вищезгаданого «мистецтва» в тому, щоб «проковтнути» і зробити висновки.

На світовій конференції створено Координаційну раду українських молодіжних організацій, яку очолив Ігор Деркач. Прийнято ряд резолюцій, звернення до Верховної Ради України.

Катерина КІНДРАСЬ, спеціальний кореспондент «Голосу України».

Реалії

10 днів, які потрясають область

Рішенням облвиконкому купонно-карткова система продажу товарів на Полтавщині запроваджується з 11 серпня. Чому? Харківська книжкова фабрика «Комуніст» не забезпечила область необхідною кількістю карток споживача та купонів нового зразка.

Дехто від того, можливо, зітхне полегшено, та більшість ще не забула жахів минулого жовтня й нинішнього березня.

Схоже, історія повторюється. Полтаву й область душить цукровий бум. З раннього ранку й до пізнього вечора продмаги в облогах — люди поспішають викупити належний їм товар. І хоч, як стверджує зі сторінок місцевої преси заступник голови облвиконкому Анатолій Воронков, цукру достатньо, солодка продукція надходить у торгівлю з великими перебоями. Наслідок — ажіотажний попит.

Та хіба лише за одним цукром нині давки в магазинах? Гребемо все, що під руку потрапляє, аби гроші реалізувати. І в цій ситуації купони вже не лякають, їх чекають з надією. Хоча, якщо по правді, чекали від уряду українських грошей. Уряд забарився. Відповідно купони не віддрукували, поліграфісти підвели. Тож область трясе. Чи ж доживемо до наступної неділі?

Григорій ГРИНЬ, власний кореспондент «Голосу України».

Полтава.

Справи духовні

НЕФОРМАЛИ В... РЕЛІГІЇ

Якщо до величезних плакатів Білого братства на Хрещатику, що повідомляють про пришестя до Києва в 1992 році Ісуса Христа, кияни вже звикли, то хід українських крішнаїтів у суботу 3 серпня став видовищем справді досі небаченим. Величезна рака в оточенні танцюючих і співаючих, схожих на індусів молодих людей, карнавальний одяг, розмальовані обличчя — все це змушувало зупинятися навіть найбайдужіших перехожих, утворюючи живий коридор на шляху руху строкатої процесії. А причиною такого велелюдного зібрання крішнаїтів ... о їхнє св... приходу Кրі... В цей д... стверджують вони, верховне божество Харе Крішна з небес спускається до людей і невидимо перебуває серед своїх вірних.

Войовничий атеїзм зробив свою чорну справу: зневірені нащадки колись набожних християн-українців шукають нині істину серед екстрасенсів, інопланетян, в містичному світі напівязичницьких екзотичних східних релігій.

Цього ж дня ввечері на стадіоні «Динамо» в Києві розпочав роботу Всесоюзний конгрес ... Єгови. Ще донедав... за...онена офіційною владою, ця секта протестантської церкви вийшла з підпілля. Свідки Єгови — єдині представники християнства, які не вірять у загробне життя. Але вони свято вірять у праведність своєї віри і ...уть іти ...ими, бо, залі... Свідк... незабаром почнеться армагеддон — велика битва між силами Єгови і Сатани. Після неї, пророкують вони, в тисячолітньому царстві Ісуса Христа на землі житимуть лише єговісти.

Конгреси Свідків Єгови пройдуть також у Львові (3—4 серпня), в Одесі (24—25 серпня), Чернівцях (31 серпня — 1 вересня).

Валентин ЛАБУНСЬКИЙ, оглядач «Голосу України».

Телеграфним рядком з Черкас

ВОНИ ЛЮБЛЯТЬ НАШИХ ДІТЕЙ

240 американців, англійців, французів — учасників міжнародного круїзу Миру по Дніпру, зійшли на пристані у Черкасах, щоб передати гуманітарну допомогу пологовому будинку № 1. Гості ознайомилися з містом, поспілкувалися з черкащанами, познайомилися з творами українського образотворчого авангарду в художньому салоні.

ПРОЩАВАЙ, ФІЛІАЛ!

У Черкасах з'явився новий інженерно-технологічний інститут, створений на базі філіалу Київського політехнічного.

СТРИЖКА ПО-КИТАЙСЬКИ

«Білий голуб» — це перше на Україні спільне з китайцями підприємство побутового обслуговування, недавно відкрите у Черкасах. Чемні й висококваліфіковані китайські перукарі та фотографи задовольнять найвибагливіші смаки клієнтів. Засновник «Білого голуба» — орендне підприємство «Черкассервіс — готується відкрити фешенебельний китайський ресторан.

Лідія ТИТАРЕНКО, власний кореспондент «Голосу України».

Щось новенького!

БАРТЕР ПО-ХЕРСОН...

Депутати зацікавилися змістом бартерних операцій між облспоживспілкою та фірмою Імпорт-Експорт (Нью-Йорк); бо, на думку народних обранців, ці операції досить сумнівні.

Як стверджує, посилаючись на документи, профспілкова газета «Трибуна», з жовтня 1989 року облспоживспілка відвантажила американській стороні, а також до Польщі, Болгарії 3790 тонн насіння соняшнику, 24 тонни волоських горіхів, 282699 метрів різних тканин тощо.

Невеселі міркування викликає факт реалізації бартерного імпорту. Так, за одним з контрактів херсонці одержали партію американських товарів більш як на 182800 доларів. Кожен факс з цієї партії американці оцінили у 1260 доларів. Херсонські ж бізнесмени оцінили їх по-своєму, у 600 карбованців. Чимало туману у недавніх бартерних операціях. Місцеві ділки викачали з області 237 тисяч пудів соняшникового насіння, обмінявши його на різні товари, від чого зазнали значних збитків сільські трудівники.

Як вважають у канцелярії народного депутата СРСР В. Череповича, обласна прокуратура, управління КДБ мають енергійніше та глибше вивчати парадокси подібного т...

А ти... са веде... сумнівн...

Іва... влас... «Гол...

Херс...

М...

Наші мандрівки

ХТО ЇЗДИТЬ ЗА КОР...

Звільнені з роботи керівники Рівненського обласного і міського ВВІРів. На засіданні виконкому обласної ради народних депутатів підкреслювалося, що понад 90 відсотків приватних поїздок за кордон у минулому році відбулися з порушеннями трудового законодавства. Частіше всіх вояжували за кордон працівники торгівлі, громадського харчування, служби побуту, медицини. Відзначалися також численні порушення при оформленні закордонних відряджень.

І все ж потік туристів-комерсантів не зменшується. Певною мірою в цьому винні й ті, хто запровадив талони, згідно з якими ... ти одні ... то й од... роки, о... ки тощ... тимеш ... їни...

Сфера життя...

ТЕРПЕЦЬ УРВАВСЯ — ...

БО УСВІДОМИЛИ ЛЮДИ, ЩО САМЕ ВОНИ — ...

«Жнива — не час для балачок»... Саме так відреагували на рішення про проведення в нашому селі першого сходу жителів керівники радгоспу і депутати сільради. Ініціатором сходу став нещодавно створений організаційний осередок «Зеленого світу». Втім, косовиця не зупинила потужну меліоративну техніку, яка вже понад півроку нищить наші землі. Від ям та канав на полях уже немає проходу. Тож схід був конче потрібний.

Зібралось більш як сто чоловік. Люди з великою увагою слухали запрошених — голову Української селянської демократичної партії письменника С. Плачинду, депутатів райради М. Клименка і М. Оліфірова, голову Бориспільського регіонального центру асоціації «Зелений світ» Л. Павлюка.

Їхні виступи збігались у тому, що меліорація та хімізація призводять до вимирання селянства, оскільки обкрадають його як матеріально, так і духовно. Промовці наголошували, що тільки через сходи й депутатські сесії можна захистити себе від диктату «згори».

Мешк... ран пр... що кол... менше ... лова, з... ж конт... а хазяї... риють. ... да. Зни... ша пам'...

Не ут... директо... якого д... особист... торонь. ... роботи ... чином і...

ЧЕРГОВИЙ УДАР СТИХІЇ

Дощі на Львівщині з 30 на 31 липня змили з нафтоуловлювачів Дрогобицького нафтопереробного заводу в Тисменицю до 200 тонн нафти. 1 серпня вона плила по Дністру в межах Івано-Франківщини плямою завдовжки 90 кілометрів. 2 серпня грунтово-глиняна маса, знесена дощами, зруйнувала нафтоплівку. Рівень води впав, багато нафти осіло на березі. 4 серпня вода знову піднялась. Ще 4 серпня з дрогобицьких відстійників продовжувала текти нафта. У Чернівцях, де воду беруть з Дністра, вже 2 серпня перекрито водогін. Вміст фенолу в Дністрі часом перевищував норму у 40—60 разів, вчора вранці — у 10 разів. Воду до Чернівців завозять машинами. У наддністрянських областях створено надзвичайні комісії, у Чернівцях працює республіканська комісія, на поміч прибула авіація, флот. 5 серпня у Дрогобич вилетів голова Держкомприроди з працівниками прокуратури.

Наш кор.

З ПОТОКУ ПОВІДОМЛЕНЬ

Дієго Марадона — популярний аргентінський футболіст, який нещодавно «влип» у скандальні історії, пов'язані з наркотиками, в Італії та Аргентині, зробив заяву про те, що залишає професіональний футбол. Він збирається присвятити себе міні-футболу, а також безкоштовному викладанню цієї популярної гри в клубах своєї рідної провінції та на Кубі. Останній раз Марадона вийшов на поле під час благодійного матчу на користь місцевого госпіталю.

Чемп... ліга. «... «Локом... 1:0, «Т... «Метал...

Друг... на): «Н... вець» ... «Нафто... — «Вер...

ГОЛОС України

...уховні

...РМАЛИ ...РЕЛІГІЇ

...величезних пла-
... братства на
...що повідомляють
...я до Києва в
...уса Христа, кия-
...ли, то хід укра-
...наїтів у суботу
...тав видовищем
... небаченим. Ве-
... в оточенні тан-
...іваючих, схожих
...олодих людей,
...й одяг, розмальо-
... — все це зму-
...нятися навіть
...их перехожих,
...живий коридор
...ку строкатої про-
...иною такого ве-
...бранння крішнаї-
...є св... приходу
...ей д... стверд-
... верховне боже-
...рішна з небес
...до людей і неви-
...ває серед своїх

...й атеїзм зробив
...праву: зневірені
...ись набожних
...аїнців шукають
...серед екстрасен-
...тян, в містично-
...апівязичницьких
...східних релігій.
...дня ввечері на
...намо» в Києві
...оту Всесоюзний
... Єгови. Ще
...онена офі-
...ю, ця секта про-
...церкви вийшла з
...ідки Єгови —
...авники христи-
... вірять у загроб-
...е вони свято ві-
...дність своєї ві-
...іти ...ими, бо,
...відк... незабаром
...магеддон — ве-
...іж силами Єго-
... Після неї, про-
..., в тисячоліт-
...і Ісуса Христа
...имуть лише єго-

... Свідків Єгови
...акож у Львові
..., в Одесі (24—
... Чернівцях (31
... вересня).

Валентин ...АБУНСЬКИЙ,
...Голосу Украї-...

...ним рядком

...лять наших

...нців, англійців,
... учасників міжна-
...у Миру по Дніп-
... пристані у Чер-
...редати гуманітар-
... пологовому бу-
...ості ознайомили-
... поспілкувалися
...и, познайомили-
... українського об-
... авангарду в ху-
...оні.

...; філіал!

... з'явився новий
...нологічний інсти-
... на базі філіалу
...літехнічного.

...ьки

...» — це перше на
...е з китайцями
...побутового обслу-
...давно відкрите у
...ні й висококва-
...айські перукарі
...и задовольнять
... смаки клієнтів.
...лого голуба» —
...риємство «Чер-
... готується від-
...бельний китайсь-...

...ТИТАРЕНКО,
... кореспондент
...раїни».

Щось новенького!

БАРТЕР ПО-ХЕРСОНСЬКИ

Депутати зацікавилися змістом бартерних операцій між облспоживспілкою та фірмою Імпорт-Експорт (Нью-Йорк); бо, на думку народних обранців, ці операції досить сумнівні.

Як стверджує, посилаючись на документи, профспілкова газета «Трибуна», з жовтня 1989 року облспоживспілка відвантажила американській стороні, а також до Польщі, Болгарії 3790 тонн насіння соняшнику, 24 тонни волоських горіхів, 282699 метрів різних тканин тощо.

Невеселі міркування викликає факт реалізації бартерного імпорту. Так, за одним з контрактів херсонці одержали партію американських товарів більш як на 182800 доларів. Кожен факс з цієї партії американці оцінили у 1260 доларів. Херсонські ж бізнесмени оцінили їх по-своєму, у 600 карбованців. Чимало туману у недавніх бартерних операціях. Місцеві ділки викачали з області 237 тисяч пудів соняшникового насіння, обмінявши його на різні товари, від чого зазнали значних збитків сільські трудівники.

Як вважають у канцелярії народного депутата СРСР В. Череповича, обласна прокуратура, управління КДБ мають енергійніше та глибше вивчати парадокси подібного товарного обміну.

А тим часом місцева преса веде нерівну боротьбу із сумнівним бізнесом.

Іван КАЛИНИЧЕНКО, власний кореспондент «Голосу України».

Херсон.

Мал. Олега СМАЛЯ.

Наші мандрівки

ХТО ЇЗДИТЬ ЗА КОРДОН

Звільнені з роботи керівники Рівненського обласного і міського ВВІРів. На засіданні виконкому обласної ради народних депутатів підкреслювалося, що понад 90 відсотків приватних поїздок за кордон у минулому році відбулися з порушеннями трудового законодавства. Частіше всіх вояжували за кордон працівники торгівлі, громадського харчування, служби побуту, медицини. Відзначалися також численні порушення при оформленні закордонних відряджень.

І все ж потік туристів-комерсантів не зменшується. Певною мірою в цьому винні й ті, хто запровадив талони, згідно з якими жителі можуть купити одні труси на рік, одне пальто й одну пару взуття на три роки, одну сорочку на два роки тощо. Тут мимоволі шукатимеш шляхи до сусідньої країни...

(УЦАІ).

Сфера життя

ТЕРПЕЦЬ УРВАВСЯ—СХОД ЗІБРАВСЯ,

БО УСВІДОМИЛИ ЛЮДИ, ЩО САМЕ ВОНИ — ГОСПОДАРІ НА ЗЕМЛІ

«Жнива — не час для балачок»... Саме так відреагували на рішення про проведення в нашому селі першого сходу жителів керівники радгоспу і депутати сільради. Ініціатором сходу став нещодавно створений організаційний осередок «Зеленого світу». Втім, косовиця не зупинила потужну меліоративну техніку, яка вже понад півроку нищить наші землі. Від ям та канав на полях уже немає проходу. Тож схід був конче потрібний.

Зібралось більш як сто чоловік. Люди з великою увагою слухали запрошених — голову Української селянської демократичної партії письменника С. Плачинду, депутатів райради М. Клименка і М. Оліфірова, голову Бориспільського регіонального центру асоціації «Зелений світ» Л. Павлюка. Їхні виступи збігались у тому, що меліорація та хімізація призводять до вимирання селянства, оскільки обкрадають його як матеріально, так і духовно. Промовці наголошували, що тільки через сходи й депутатські сесії можна захистити себе від диктату «згори».

Мешканець Дударків, ветеран праці І. Кокозей сказав, що коли в селі був колгосп, менше було начальників — голова, заступник і касир. Нині ж контора тріщить від нероб, а хазяїна нема. Тому скрізь риють. У колодязях зникла вода. Знищуються наші душі, наша пам'ять.

Не утримався від виступу й директор радгоспу В. Ситник, якого довелось кликати на схід особисто і який доти стояв осторонь. Він зазначив, що всі роботи погоджені належним чином і з сільрадою, і з районними та обласними органами.

Після цього селяни запропонували створити замість радгоспу три колгоспи з виборними керівниками, бо «приспані» в селі не живуть і з людьми не радяться. Це питання обговорюватиметься наступного разу, а селянський схід ухвалив: припинити меліоративні роботи до проведення екологічної експертизи.

Іван ПРИХОДЬКО, мешканець села Дударків Київської області, народний майстер УРСР.

Факт і коментар

АРГУМЕНТ «СПЕКТРА»

Завдяки впровадженню обчислювальної техніки на промислових підприємствах та в колгоспах вивільнено значну кількість людей, які займалися бухгалтерським обліком старим дідівським способом: на рахівницях, арифмометрах тощо.

Упроваджує автоматичну систему житомирський, госпрозрахунковий науково-інженерний центр «Спектр».

Відтак народному господарству області — полегшення й значна економія трудових ресурсів.

— Економія, — як пояснює заступник директора центру з наукової роботи Олександр Литвинов, — за рахунок того, що ми не утримуємо зайвих людей. У нас таких нема. Робота за контрактною системою. На період виконання того чи іншого договору формуємо тимчасовий творчий колектив з позаштатних працівників, провідних спеціалістів різних галузей, які працюють у нас у позаробочий час.

Протягом року «Спектр» виконав замовлень на два мільйони карбованців.

Григорій ШЕВЧЕНКО, журналіст.

Житомир.

Іспити-91

НЕМА ДИМУ БЕЗ ВОГНЮ?

Повним крахом закінчилася спроба депутатів міської Ради взяти під контроль вступні іспити в Харківському медінституті. Відразу ж зауважу, компромату про порушення правил прийому до цього престижного вузу в них не було. Однак містом не перший рік повзуть чутки, мовляв, туди можуть потрапити або діти високопоставлених осіб, або батьків з тугою набитою калиткою — третього просто не дано.

Щоб розвіяти ці міфи, рішенням сесії міськради було створено тимчасову депутатську комісію, якій доручили розібратися з ситуацією і на найближчому засіданні розставити крапки над «і».

Проте повноважну комісію Радянської влади навіть не пустили на поріг вузу. Через деякий час ректор все-таки дозволив депутатам пройти до кабінету, правда, без права будь-яких перевірок. Аргумент: не дозволяє наказ Мінвузу УРСР.

Депутати спробували пояснити, що наказ Мінвузу — то лише підзаконний акт, а згідно із Законом про статус народного депутата комісія має право... Ректор був категоричним: ні, не має!

Депутати звернулися до Міністерства вищої освіти республіки та до органів правосуддя. Чиновники з Мінвузу відмовчалися, а прокурор підтвердив законність дій комісії.

Днями, як стверджує голова комісії доцент Харківського університету Рита Ярова, ректор медінституту А. Циганенко заявив: комісія може приступити до своєї перевірки лише після того, як закінчаться вступні іспити.

Микола КОСИЙ, власний кореспондент «Голосу України».

Харків.

ЧЕРГОВИЙ УДАР СТИХІЇ

Дощі на Львівщині з 30 на 31 липня змили з нафтоуловлювачів Дрогобицького нафтопереробного заводу в Тисменицю до 200 тонн нафти. 1 серпня вона плила по Дністру в межах Івано-Франківщини плямою завдовжки 90 кілометрів. 2 серпня грунтово-глиняна маса, знесена дощами, зруйнувала нафтоплівку. Рівень води впав, багато нафти осіло на березі. 4 серпня вода знову піднялась. Ще 4 серпня з дрогобицьких відстійників продовжувала текти нафта. У Чернівцях, де воду беруть з Дністра, вже 2 серпня перекрито водогін. Вміст фенолу в Дністрі часом перевищував норму у 40—60 разів, вчора вранці — у 10 разів. Воду до Чернівців завозять машинами. У наддністрянських областях створено надзвичайні комісії, у Чернівцях працює республіканська комісія, на поміч прибула авіація, флот. 5 серпня у Дрогобич вилетів голова Держкомприроди з працівниками прокуратури.

Наш кор.

Фото Леоніда ПІДЛУЖНОГО.

ПОГОДА

6 серпня на Україні утримається нестійка погода. На півдні та у Прикарпатті короткочасні дощі з грозами, місцями сильні зливи, град, шквали 15—20 метрів за секунду. На решті території місцями короткочасні дощі з грозами. 7 серпня на Україні переважатиме суха погода, лише на півдні можливі окремі грозові дощі. Температура повітря вдень 24—29, на півдні та сході 28—34, у Донбасі до 36 градусів.

По Києву та області сьогодні вдень місцями короткочасні дощі з грозами. Вітер північно-східний, 5—8 метрів за секунду. Температура 24—29 градусів.

З ПОТОКУ ПОВІДОМЛЕНЬ

Дієго Марадона — популярний аргентінський футболіст, який нещодавно «влип» у скандальні історії, пов'язані з наркотиками, в Італії та Аргентіні, зробив заяву про те, що залишає професіональний футбол. Він збирається присвятити себе міні-футболу, а також безкоштовному викладанню цієї популярної гри в клубах своєї рідної провінції та на Кубі. Останній раз Марадона вийшов на поле під час благодійного матчу на користь місцевого госпіталю.

Чемпіонат СРСР, вища ліга. «Динамо» (Мінськ) — «Локомотив» (Москва) — 1:0, «Торпедо» (Москва) — «Металіст» (Харків) — 2:0.

Друга ліга (українська зона): «Колос» — «Стахановець» — 6:0, «Кристал» — «Нафтовик» — 0:0, «Сталь» — «Верес» — 3:3, «Шахтар» — «Темп» —1:1, «Карпати» — «Поділля» — 1:0, «Закарпаття» — «Полісся» — 3:1, «Маяк» (Очаків) — «Десна» — 2:1, «Кривбас» — «Автомобіліст» — 4:0, «Чайка» — «Хімік» — 1:1, «Океан» — «Маяк (Харків) — 3:0, «Зірка» — СКА — 1:0, «Дніпро» — «Динамо» — 0:3.

Черговий по випуску новин Людмила БАРАНЕВИЧ.
Тел. 441-88-26.

З пошти відділу

АВТОБАЗА ШУКАЄ ВИХОДУ

Сьогодні, коли ми переходимо до ринкових відносин, різко зросли витрати на придбання автомобілів, запасних частин, паливно-мастильних матеріалів, спецодягу, на виплати компенсацій. Підприємство працює в умовах оренди. Тому призов водіїв на збори різко впливає на рентабельність автобази, її прибуток, що, в свою чергу, позначається на заробітній платі працівників. А це, в умовах стрімкого зростання цін, призводить до злиденного існування наших сімей.

Дніпропетровській автобазі № 5 катастрофічно не вистачає водіїв, що особливо відчувається під час розгортання будівельних робіт у квітні — жовтні, саме в пік призову на військові збори. Ніхто не враховує того, що ми обслуговуємо будівництво житла та оборонних об'єктів, Дніпровського машинобудівного заводу імені В. І. Леніна та підприємств металургії.

Крім того, автобаза має й спеціальну автоколону, яку також у повному складі призивають на учбові збори в цей період.

Враховуючи, що призов на перепідготовку та збори завдає лише шкоди підприємству, яке й так значною мірою пов'язане з виконанням робіт в оборонній галузі промисловості, рада трудового колективу автобази, профспілковий комітет та адміністрація просять Верховну Раду України прийняти постанову, яка б забороняла ці призови.

А до прийняття постанови просимо згідно із Законом про підприємства в СРСР (розділ 4, стаття 30) зобов'язати Міністерство оборони СРСР відшкодувати нам збитки, завдані внаслідок таких призовів, за рахунок свого бюджету.

За останні три роки підприємство втратило через це більш як 300 тисяч карбованців доходів, біля п'яти з половиною тисяч людино-днів роботи, більше 300 тисяч тонн обсягу перевезень та знизило свою рентабельність на 1,5 відсотка.

Директор автобази А. ПОДБЕРЕЗНИЙ, голова ради підприємства Т. ЛИТВИНЕНКО, голова профкому І. ПОЛТАВЕЦЬ.

Дніпропетровськ.

КООПЕРАТИВ ЗАЧИНЕНО — ВСІ ПІШЛИ НА ФРОНТ

Перед підприємствами різних форм власності виникла раптова проблема, зв'язана з невідповідністю ст. 72 «Закону СРСР про загальний військовий обов'язок» і самої суті госпрозрахунку. Згідно з цією статтею, підприємства повинні на час навчальних зборів виплачувати військовозобов'язаним середню зарплату.

У зв'язку з цим виникає запитання: до якого часу Міністерство оборони обкрадатиме підприємства, а значить, і всіх трудящих? Адже особливо у невеличких колективах відволікання кожної людини на так звані «збори» лягає тягарем на колектив.

У новому «Законі про підприємство» сказано, що держава не відповідає за борги підприємств. Так чому вони, крім податків, повинні ще відраховувати гроші Міністерству оборони?

До речі, виклики у військкомат і на так звані «навчальні збори» не завжди обумовлені необхідністю підвищення кваліфікації чи іншими потребами обороноздатності країни, особливо в умовах скорочення Збройних Сил і конверсії. До того ж повістки не є бланками строгої звітності і ніде не реєструються, що дає можливість для зловживань.

І останнє: до яких пір військомат буде вимагати повідомлень про зміну партійності? Начальник 4-го відділення Ватутінського райвійськкомату навіть не знав, що 6-ту статтю Конституції вже скасовано.

Володимир ШИМБАРОВСЬКИЙ, голова виробничого кооперативу «Промтехобслуговування».

Київ.

ДІЄМО ЗГІДНО З ЗАКОНОМ

Наш кореспондент звернувся з проханням прокоментувати ці листи до голови Державного комітету УРСР у військових справах Валерія ТИМОШКА.

— Які закони регламентують призов на військові навчальні збори працівників народного господарства?

— Головним документом є «Закон СРСР про загальний військовий обов'язок». Щодо працівників автотранспортних підприємств діє Положення про військово-транспортну повинність, прийняте в 1987 році. Згідно з ним кожний райвійськкомат має план навчально-зборових заходів і повинен його виконувати. До речі, невиконання цих документів тягне за собою кримінальну відповідальність. От уявіть собі: десь на околиці Дніпропетровська сталася величезна, скажімо, залізнична аварія. Негайно потрібно вивезти до лікарень сотні людей. Військові десь далеко проводять навчання. Ніхто, крім АТП та автобаз, не в змозі допомогти. А вони відмовляються...

— Але ж у листі сказано, що водіїв призиваються по черзі від квітня до жовтня?

— Пік призову дійсно випадає на ці місяці. Перш за все більшість водіїв направляють на збирання врожаю, без них селяни, на жаль, не зможуть дати йому ради. Такі рішення приймаються Верховною Радою та урядом Союзу, тому до військових, вважаю, питань не повинно бути. Ми допомагаємо виконувати продовольчу програму. В цьому році, наприклад, армія виділила на збирання врожаю 80 автобатальйонів.

Щодо нас, наведу такий приклад. Кадрована частина, особовий склад якої в основному вже давно відслужив, проводить перепідготовку. Звичайно ж, їй потрібні і водії. Тому вони призиваються на збори.

— Але ж це відволікання від основної роботи може призвести госпрозрахункове автопідприємство до краху?

— Це не так. Витрати, пов'язані з мобілізацією працівників, закладені в кошторис. А якщо і не закладені, держава за оренду транспорту та парку бере мізерну плату, тому підприємство повинно поки що виділяти ці гроші зі своїх фондів.

— Це ж суперечить прийнятим Верховною Радою СРСР законам про підприємство, підприємливість та іншим.

— Деякою мірою так. Тому сьогодні готується проект нового Закону про загальну військову повинність, який і буде враховувати ці нові документи. Ми, наприклад, у своїх пропозиціях до нього висловили думку, що втрати підприємств, пов'язані з мобілізацією їх працівників на військові збори, повинні компенсуватися з фондів Міністерства оборони. Поки що я не знаю, на якій стадії перебуває робота над законом, тому не можу точно відповісти, як буде вирішено це питання.

— Яким же чином діяти тим автопідприємствам, які значною мірою пов'язані з виконанням робіт, покладених на Міністерство оборони, і які на своєму основному робочому місці можуть принести більше користі державі, ніж, скажімо, на зборах?

— Знаю багато прикладів, коли ці питання вирішувалися в міністерствах, а частіше на місцях, у райвійськкоматах. Підприємство повинно звернутися до райвійськкома, а через нього і до місцевої влади з обгрунтуванням своїх міркувань щодо доцільності призову на збори працівників. Гадаю, якщо ці думки дійсно заслуговують на увагу, ніхто ніколи не буде проти них і, таким чином, питання буде вирішено без втручання вищих інстанцій.

Інтерв'ю вів Андрій БОЄЧКО.

Київ.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ЖИТЛО НЕ ПОВИННО ДОРОЖЧАТИ

Багатократне цьогорічне підвищення цін торкнулося і житлової площі кооперативного фонду. Для багатьох хмельничан одержати такі квартири враз стало недосяжною мрією: з 2 квітня 1991 року ціна на житлову площу збільшилася втричі, що в абсолютному вимірі означає зростання вартості квартир на 25—40 тисяч карбованців.

Маючи статистичні дані про середню заробітну плату в УРСР, зрозумієте, що тисячі сімей одним розчерком пера союзного прем'єра Павлова опинилися на порозі матеріального і життєвого краху.

Дії союзного Кабінету міністрів не піддаються прогнозуванню і в них відсутні будь-які логіка і турбота про народ.

Така політика є антинародною.

І це в той час, коли в Литві згідно з планом приватизації житла житлова площа буде реалізовуватися громадянам Литви за старими цінами, тобто 220 карбованців за квадратний метр.

Звертаємося до наших парламенту й уряду: досить бути маріонетками некомпетентного центру.

Вимагаємо повернення до цін на житлову площу згідно з цінами 1989 року.

А. ДМИТРУК, Є. КОНИК, В. КОНСТАНТИНОВА, Н. ПИЛИПЧУК, С. КОЗАК. Всього 103 підписи.

Хмельницький.

Дисплей економічних реформ

«ЛУТРИ» СТАВИТЬ НА ДИВІДЕНДИ

Усі ми сьогодні (то не провина, а біда наша) нагадуємо чимось сатиричних героїв провінційного водевілю, які, нахапавшись незрозумілих слів, тулять їх у розмові при першій-ліпшій нагоді. Навіть у лексикон кухонних дебатів увійшла, скажімо, ще ніким не бачена приватизація. І сумно якось стає. Вже й у побут балачки просочились, а ринку немає.

Правда, робітники луганського виробничого трикотажного об'єднання «Лутри» можуть і не погодитись. Тут на економічні теми говорять предметно, бо першими в області подбали про те, щоб узгодити виробництво із зростанням прибутку людей. Вирішили зробити це через акції трудового колективу. Випуск поетапний, протягом трьох років і на суму три мільйони карбованців. Невдовзі надійшли до обігу й цінні папери ще кількох підприємств.

Але, коли державні структури ще деякою мірою експериментують, то для малого, кооперативного бізнесу акціонування, по суті, спосіб вижити. Для них прийшов час подбати не тільки про підвищення особистих прибутків, а й про суттєве поліпшення виробничо-технічної бази, наростання обсягу послуг.

Проте найперше гальмо у набутті досвіду акціонування — досить примітивний і далекий від світових зразків менеджменту спосіб поповнення спеціальних знань нашими підприємцями. Хоч для початку треба знати й не так багато. Адже вітчизняна акція — то є звичайна облігація, яка засвідчує позичку коштів на розвиток виробництва.

— Це ми й хочемо довести до відома керівного і технічного персоналу підприємств, пояснити кожному рядовому робітникові, — розповідає начальник операційного відділу обласного управління Держбанку Іван Курохтін. — Досвіду впровадження і придбання цінних паперів треба набути ще до того, коли, як сніг на голову, подібно до нинішнього підвищення цін, впаде суцільна приватизація.

— А можна сказати про прибутки від акцій там, де їх уже продано?

— На трикотажному об'єднанні вони передбачають вже від 7—20 процентів річних, у спеціалізованій пересувній мехколоні № 540 тресту «Укрсільгоспенергомонтаж» — від 10 відсотків без обмежень виробничого рівня. Дивіденди, як бачимо, значно більші, аніж на пільгових внесках Ощадного банку.

Сергій СКИБА, власний кореспондент «Голосу України».

Луганськ.

ПОСУНЬТЕСЯ, УРЧУКІН ПРИЙШОВ,

або ЯК Я СТАЛА АГЕНТОМ МОСКВИ

Проблема

Ми все бурчимо: мовляв, депутати лише балаканину розводять, якщо й приймають закони, то такі, що не спрацьовують, а тим часом усі новації, які пропонують економісти разом з правниками, буксують на місці. Особливо ж пристрасті розгорілися навколо роздержавлення, демонополізації та приватизації майна республіки. І хоч Верховна Рада УРСР оголосила мораторій на цю сферу, Кабінет міністрів недавно створив Міністерство у справах роздержавлення власності і демонополізації виробництва Української РСР, Фонд державного майна Української РСР, а при державному міністрі економіки діє апарат, до компетенції якого так чи інакше входять ці питання, що зараз знаходяться на вістрі громадського інтересу: треба думати про майбутнє.

ЕХ, ШАНОВНІ громадяни, якщо ви й справді вважаєте, що закони, прийняті парламентом республіки, писані для всіх, то запевняю вас: помиляєтеся. Особливо ж у ситуації, коли обставини складаються так, що на коні виявиться той, хто швидше урве. Поки хтось там розбиратиметься з законами...

Ця ситуація була б унікальною, коли б не загрожувала перетворитися на типову. Два роки тому в Києві створено асоціацію «Укрінтур», яка цілком у дусі часу задумувалася як альтернативна, або конкуруюча вже колишньому Київському відділенню Держкомінтуриста СРСР. Як і водиться — чи то за світовими стандартами, чи то за радянськими традиціями головою ради асоціації стала особа начальственна — тепер уже колишній заступник Голови Ради Міністрів УРСР Віктор Урчукін. Тож цілком зрозуміло, що коли Вікторові Григоровичу не знайшлося місця в нинішньому Кабінеті міністрів, він обійняв посаду президента акціонерної компанії «Укрінтур».

Звідки взялася компанія? Так створили ж на «кістках» асоціації, яку, щоправда, чомусь забули зліквідувати, проігнорувавши хоч би для видимості дотримання формальностей, які диктують статут та існуюче законодавство. Ну, та то вже інша історія, яка повинна хвилювати в першу чергу самих засновників.

На новому місці Віктор Григорович освоївся, можна сказати, блискавично, виявивши неабиякий ентузіазм. І відразу ж з-під його пера полетіли накази: про створення об'єднань, розділів і підрозділів, банків, «торгів», «вестів», «прінтів», «сервісів», управлінь. Коли ознайомлюєшся зі списком, то структура виходить — куди там колишньому монопольному «Інтуристу». В усякому разі триповерхового приміщення, яке зараз займає «Укрінтур» для такого адміністративного апарату явно замало.

Проблема? Тільки не для Віктора Григоровича. І оком не моргнувши, він «видає» президентський наказ за власним підписом: «У зв'язку зі створенням акціонерної компанії «Укрінтур» взяти у власність будинок № 26 по вулиці Леніна та № 3 по вулиці Госпітальній. Визнати недійсними всі угоди, що укладалися в 1990 — 1991 роках як такі, що не мають правової основи».

Отак — не більше і не менше: посуньтеся, Урчукін прийшов!

Як уже, мабуть, здогадався читач, у двох будинків, що їх «бере» у власність Віктор Григорович, є господарі. Це — Всесоюзне акціонерне товариство «Інтурист» — колишнє Київське відділення Держкомінтуристу СРСР і виробниче управління водопровідно-каналізаційного господарства Київського міськвиконкому, які минулого року створили спільне радянсько-фінське підприємство. З тим, щоб реконструювати готельний комплекс на вулиці Леніна, 26, де до революції був один з найкрасивіших готелів міста «Ермітаж», та повернути йому несправедливо забуту славу, а казні столиці України забезпечити постійний притік валютних коштів. На що є відповідне рішення Київського міськвиконкому. Щоправда, останній тоді і не підозрював про грандіозні плани колишнього заступника Голови Ради Міністрів УРСР, оскільки дав згоду на відселення жильців, забезпечивши їх рівноцінним житлом, посприяв вивченню проектів реконструкції, щоб уже на початку наступного року розпочати роботи.

— Пробі, рятуйте, грабують, — заволали в листі до «Голосу України» працівники управління водопровідно-каналізаційного господарства, які вклали у проект чималі кошти.

І справді, накази президента щойно створеної акціонерної компанії, який дозволив собі відмінити рішення виконкому міськради, викликає, щонайменше, подив.

Звертаюся за роз'ясненнями до заступника голови Київради Віталія Кочерги.

— Не знаю, чим керувався президент акціонерної компанії, «відміняючи» рішення виконкому, що, м'яко кажучи, несерйозно, але насторожує, що така спроба грабунку серед білого дня стає буденним явищем. До речі, ця компанія, здається, не зареєстрована в Київраді.

— Зареєстрована, — заперечив начальник головного планово-економічного управління Сергій Бабич, — але є питання, бо не все у цій справі відповідає чинному законодавству. Тому ми поки що утримуємося видавати засновникам свідоцтво про реєстрацію.

Цікаво, а якби президентом була менш сановна особа, то чи постало б у такому разі питання про реєстрацію взагалі, якщо виникли проблеми з чинним законодавством?

Ну, а що сам президент? Скажу відверто, що й мене брав сумнів, адже накази видавав не новачок, а людина, що донедавна займала високий урядовий пост, яка більш ніж хто інший повинна закони не лише знати, а й шанувати. Тому й попросила про зустріч.

Президент компанії зустрів по-діловому.

— От що, — запропонував він. — Давайте спочатку з'ясуємо позиції. Ви за суверенітет? За економічну самостійність республіки?

— Звичайно, — трохи збентежена таким натиском поспішила підтвердити я. — Але яке це має відношення до справи? Адже я прийшла за скаргою працівників управління водопровідно-каналізаційного господарства...

— Має, — безапеляційно перебив мене господар кабінету. — А скарги ніякої нема, — не удостоїв він увагою лист до редакції. — То все Капто намагається утриматися на плаву (Віктор Капто — керуючий Київським відділенням ВАТ «Інтурист» — **В. П.**). Україна повинна мати свою туристську індустрію, а не зазирати в рот Москві. І це буде «Укрінтур» зі своїми готелями, транспортним, торговельним, банківським та іншим обслуговуванням. Нам це вдасться здійснити, бо серед засновників компанії — облвиконкоми, транспортні організації. Недавно підписано угоду з усіма готелями, колись підпорядкованими системі Держкомінтуриста СРСР. А оскільки самої системи вже не існує, то все, що їй належало на Україні, переходить у власність «Укрінтуру». В тому числі й будинки по вулицях — Леніна, 26, і Госпітальній, 3.

Вражена такою, м'яко кажучи, безпосередністю президента щойно створеної монополії, все ж не втрималася від запитання:

— Але ж на підставі якого закону ви все те берете у власність? І чому саме «Укрінтуру» це має належати, а не якомусь іншому українському туристському агентству чи центру?

Віктор Григорович поблажливо і не без пафосу виклав аргументи:

— На підставі Декларації про державний суверенітет УРСР, Закону про економічну самостійність УРСР та постанови Верховної Ради про перехід у юрисдикцію УРСР усіх підприємств і організацій союзного підпорядкування. Крім того, колишній голова Держкомінтуриста СРСР підписав лист про передачу у власність республіки усього майна, що знаходиться на території республіки.

Зізнаюся, від такого несусвітнього вінегрету у мене трохи замакітрилася голова, але спробувала все ж заперечити, що Декларація поки що не має прямої дії, Закон про економічну самостійність не делегує «Укрінтуру» право на власність, постанова про перехід у юрисдикцію УРСР підприємств не означає їх націоналізацію, а лист голови Держкомінтуриста — ще не акт про передачу майна. Та й передаватимуть його, за логікою здорового глузду, не «Укрінтуру», а недавно створеному Фонду державного майна при Кабінеті міністрів УРСР, який або делегуватиме права чи асоціації, чи будь-якій іншій організації. Звичайно ж, вивчивши всі, як кажуть, «за» і «проти».

Здається, на президента ці аргументи не вплинули, бо він показав мені постанову Кабінету міністрів за № 95, у якій вказується, що власник контрольного пакету акцій (56 процентів) — Фонд державного майна республіки як свій вклад в концерн при передачі майна Держкомінтуристом СРСР внесе власність, яка йому належатиме.

Звичайно, Кабінету міністрів видніше, які постанови приймати, а які ні, але, на мій погляд, цього разу він поділив шкуру ще не вбитого ведмедя, а Віктор Григорович поспішив сприйняти це рішення як керівництво до дії.

Це могло б видатися несерйозним, коли б не виглядало так загрозливо. І справді: чому, незважаючи на оголошений Верховною Радою УРСР мораторій на зміну власності, дехто вважає, що це рішення його не стосується? Чому при створенні Міністерства у справах роздержавлення власності і демонополізації виробництва одночасно виникають гіпермонополії («Укрінтур» — не єдиний приклад. А міністерства і різноманітні «Укрпроми» суціль перетворилися в концерни, асоціації, центри, які, скориставшись каламутною водою українського законодавства, підгребли під себе все, що вдалось, прикриваючись лозунгом, що власність на Україні повинна належати народу. Хотілося б побачити той народ, якому належить ця власність...).

Чому ж дії Урчукіна не викликають запитань у тих, (а їх уже ой, як багато), хто повинен, зобов'язаний стояти на сторожі цієї самої власності республіки, а не лише журналістів, яких вже не запитують: "Ти за Радянську владу?", бо на часі інша кон'юнктура: «Ти за суверенітет?» На жаль запитання риторичне.

Я дуже добросовісно обійшла і обдзвонила всі можливі міністерства, фонди, заклади, управління, кабінети і т. д., причетні і непричетні до виникнення компанії «Укрінтур». Всі робили, що називається, «квадратні» очі і дивувалися: «Не може бути!».

Ще й як може. І боюся, що коли Верховна Рада зніме мораторій на роздержавлення, то з'ясується, що передавати тому самому народу у власність вже буде нічого. Адже скільки їх, таких, як президент «Укрінтуру» Урчукін.

В процесі підготовки цієї кореспонденції дуже шановані люди трохи повчали, жаліючи мої зусилля: «Ну, може, й передчасно Урчукін це затіяв, може десь і є яке порушення, але ж мета яка — суверенітет, економічна незалежність України»...

Я за суверенітет і за незалежність, я за те, щоб усе, що має республіка, належало моєму народові, а значить і мені. Тільки мене бере сумнів, що незалежність слід утверджувати револьвером і телефонним правом, приналежністю до «еліти».

...Пообіцяла Віктору Григоровичу зателефонувати після того, як з'ясую всі обставини цієї справи.

— І що? — перепитав він.

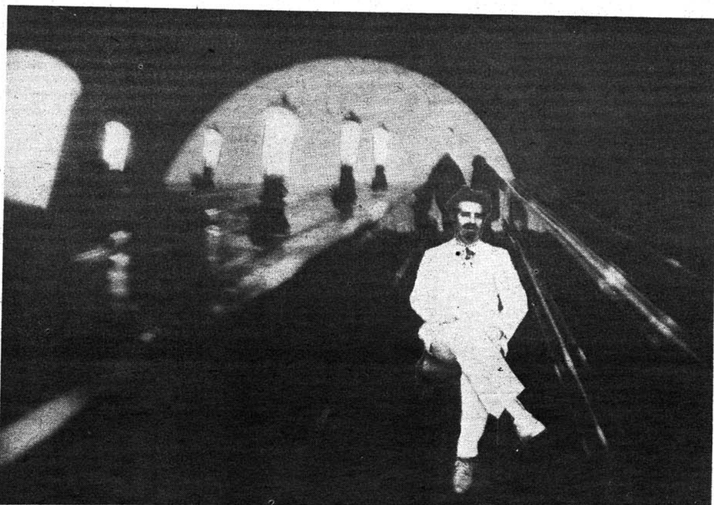
Набралася мужності і сказала, що переконалася в нечинності його рішень як таких, що суперечать чинному законодавству.

— Ви дієте в інтересах Москви, — сухо сказав він.

— В такому разі нам ні про що розмовляти.

В трубці почулися короткі гудки, а мені здалося, що за вікном далеко не 91-й рік...

Валентина ПИСАНСЬКА.

Фотоколаж Михайла САЧКА.

Наш прес-клуб

LA TRIBUNE de l'Expansion

ВАЛЮТА — ЗА ВСЯКУ ЦІНУ!

«Стан на ринках сировини щонайгірший. Радянський Союз розпродує все за безцінь, ціни повзуть униз», — журиться швейцарський бізнесмен, у якого голова паморочиться від зигзагів торговоі політики СРСР. Ринок сировини не може керувати «фактором СРСР». Протягом останніх десяти років Радянський Союз закріпився на стратегічних позиціях за двома десятками сировинних товарів — таких, наприклад, як кольорові метали, залізна руда, нафта. Варто було Москві повоорухнутись, як ринок того чи іншого товару переходив від дефіциту до надміру.

«Знаючи це, Радянський Союз до початку року вів таку гру, маневруючи своєю торговою політикою в залежності від рівня цін на світовому ринку, — констатує британський комерсант. — З початку ж року він відмовився, певно, від логіки цін. Операції, здійснювані зовнішньоторговими об'єднаннями чи підприємствами, визначаються одним надзавданням — виручити за всяку ціну валюту».

Нині ринок міді, що переживає спад через зменшення попиту на Заході, з обережністю поставиться до можливої пропозиції цього товару Радянським Союзом, який продає новий метал за демпінговими цінами. Це ставить під серйозну загрозу політику промислової переробки відходів, розпочату в Європі. Справа дійшла до того, що тепер вигідніше закуповувати радянські катоди типу «МОКІ» посередньої якості, ніж нову червону мідь чи брухт.

Що стосується цинку, то за ціною брухту пропонуються нові вироби, які тільки-но вийшли з плавильних печей. Європейські чи південнокорейські комерсанти, яким доводиться нести витрати по збору, складуванню й сортуванню металобрухту, не можуть зберегти свій прибуток у зв'язку з появою на ринку продукції з СРСР, де собівартість залишається «міфічним поняттям».

Спеціалісти з сировинних товарів не бачать ніякого перепочинку в цьому «великому розпродажу». На думку деяких з них, «крах радянського промислового виробництва призводить до вивільнення зростаючої кількості напівфабрикатів, які можуть бути продані за демпінговими цінами на західних ринках». Цей дамоклів меч створює цілком парадоксальні ситуації. За такими кольоровими металами, як нікель, титан, кобальт або платина, світова пропозиція ледве покриває попит. За логікою речей, ціни на них повинні б утримуватися на постійному рівні, проте вони падають у зв'язку з радянською практикою робити скидки від 5 до 16 відсотків, незважаючи на нинішні умови ринку. Одна тільки можливість появи на ринку радянської залізної руди, навіть за її низької якості, породжує страхи затоварення.

«Трібюн де л'експансьон» (Франція).

«ЯК КОЗАКИ ВУГІЛЛЯ ПРОДАВАЛИ»

У кореспонденції під таким заголовком, опублікованій в «Голосі України» за 4 квітня, розповідалося, нагадаємо, про невдах-бізнесменів із зовнішньоекономічної асоціації «Нико», що в Чернівцях. Вона закупила у шахтарів Донбасу й завезла до порту «Южный» Чорноморського морського пароплавства 79 тисяч тонн вугілля, яке за контрактом мала поставити одній з іноземних фірм. Але паливо виявилося не тієї якості, про яку домовлялися, і контракт лопнув. З літа минулого року вугілля лежало в порту мертвим вантажем, захаращуючи причал, звужуючи фронт робіт для докерів. За зберігання палива асоціація заборгувала порту близько мільйона карбованців.

Після виступу газети крига, як мовиться, скресла. Можливо, інтенсивніше зайнялися пошуками покупців вугілля асоціацію «Нико» примусило й втручання Чернівецької обласної прокуратури, що оперативно відреагувала на обнародувані в публікації «Голосу України» факти (прокурор області В. Купцов надіслав до газети з цього приводу листа). У всякому разі невдовзі 33 тисячі тонн вугілля було продано до Угорщини.

Резонанс

— А недавно решту палива було відвантажено до Югославії, — повідомив власного кореспондента «Голосу України» заступник начальника порту «Южный» по експлуатації Є. Яковцев. — До речі, й борг свій нам «Нико» вже майже відшкодувала: частину грішми, частину товарами.

У публікації газети ще йшлося про те, що лопнув контракт й іншої асоціації — «Лугань», яка виступила посередником на поставку руди Запорізького залізорудного комбінату одній з фірм Іспанії. А в результаті 60 тисяч тонн сировини осіло на кілька місяців на причалі того ж порту «Южный». І в цій справі після виступу газети сталося зрушення. «Лугані», правда, від продажу руди за кордон довелося відмовитися — знайшли покупців у нашій країні (ними стали металурги Руставі).

Що й сказати, перший млинець пішов нанівець для наших вітчизняних бізнесменів, які вирішили налагоджувати міжнародну торгівлю. Та не дарма мовиться: на помилках вчимося. Краще, правда, аби було їх поменше.

Вся ця історія, однак, знайшла досить своєрідний резонанс у тому ж порту «Южный».

— З одного боку, — каже Є. Яковцев, — добре, що покладено край безгосподарності. А з другого, за зберігання вугілля та руди на наших причалах ми одержували такі-сякі гроші. Тепер же їх не маємо.

— Пробачте, — роблю спробу заперечити, — ще недавно ви бідкалися: причали — не склади, нам тут працювати потрібно.

— А таки так, — відповів Євген Іванович, — причали справді призначені для перевалки вантажів. Але того ж вугілля нині для відправки на експорт надходить вкрай мало, проти минулого року за минулі місяці одержали його на 500 тисяч тонн менше. Як результат — не добираємо чимало коштів, простоюють бригади докерів. Чи шахтарі вугілля менше видобувають, чи міжнародну торгівлю згортаємо?

Запитання, як мовиться, у самісіньке око, й відповіді, вочевидь, не вимагає. А тільки висновків та дій.

Георгій ВОРОТНЮК,
власний кореспондент «Голосу України».
Одеса.

Експрес-новини

Міністр оборони США Р. Чейні заявив, що Пентагон уже визначив військові цілі в Іраку на випадок, якщо багдадський уряд не повідомить про всі свої озброєння масового знищення. Міністр також зауважив, що йому тяжко повірити, що президент Іраку С. Хусейн знову зробить помилкову оцінку намірів коаліційних сил.

* * *

Державний секретар Сполучених Штатів Америки Дж. Бейкер готується до візиту в Алжир. Повідомляється, що Організація визволення Палестини (ОВП), можливо, погодиться на компроміс щодо складу палестинської делегації на близькосхідній мирній конференції. Зустріч Бейкера з президентом Алжиру Ш. Бенджедидом включатиме обговорення мирної місії з умовною згодою Ізраїлю, взяти участь у мирній конференції, запланованій на жовтень цього року. Учора ізраїльський кабінет міністрів схвалив свою участь у таких переговорах, якщо в палестинській делегації не буде членів ОВП.

* * *

На п'ятиденній зустрічі країн — членів організації Ісламська конференція, що відбувається в Стамбулі, представник Єгипту звинуватив Ізраїль у блокуванні мирного процесу на Близькому Сході. Міністр закордонних справ Єгипту А. Муса зауважив, що Ізраїль не повинен ставити умови щодо участі у запланованій близькосхідній мирній конференції. Мирну ініціативу США підтримує більшість країн — членів Ісламської конференції.

* * *

Після провалу мирних зусиль Європейського співтовариства (ЄС) в Югославії, представники цієї організації зібралися на нараду в Гаазі для обговорення поточного становища.

У сутичках між хорватами та сербами, які виступають проти незалежності Хорватії, загинули вже сотні людей. Міністр закордонних справ Нідерландів Г. Вандербрук звинуватив у всьому Сербію, яка бойкотувала спільне засідання представників ЄС та Президії Югославії.

Інформ-шоу

ЗА КОДЕКСОМ ЇХ ТРЕБА ВИСІКТИ

Протягом багатьох років у Занзібарі на відміну від материкової частини Танзанії був досить низький рівень злочинності. Проте з середини 70-х років острів повною мірою «прилучився» до цих «досягнень» людства. Тоді тут уперше було прийнято закони, які передбачали покарання за крадіжки зі зломом і пограбування. Двічі після цього до закону вносилися зміни, які збільшували максимальний строк тюремного ув'язнення спочатку до 12, а потім до 14 років. У той же час злочинців перед початком відбування строку стали піддавати тілесним покаранням. Особливо небезпечні злочинці відтепер будуть двічі піддягати тілесним приниженням — до й після тюремного ув'язнення.

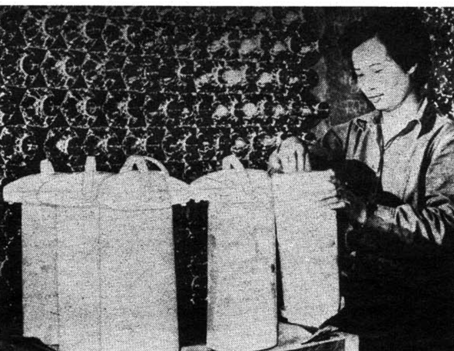
НА ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ДАРУЮТЬ...

Букети квітів, бомби, щурячу отруту і рубінову булавку для краватки — далеко не повний перелік подарунків, які міг би одержати на день свого 73-річчя Нельсон Мандела, якби деякі білі добилися свого.

Відповідаючи на запитання ведучого популярної радіопрограми Йоханесбурга, що вони хотіли б подарувати Мандейі на день народження, більшість радіослухачів зупинили свій вибір на різного роду інструментах смерті та руйнування.

«Бомбу в посилці чи щурячу отруту», — сказав один радіослухач. «Він повинен отримати бомбу на день свого народження», — заявив інший, а дехто Мартін запропонував вручити лідерові негритянського руху довгий шланг, який Мандела міг би під'єднати до випускної труби свого «Мерседеса», щоб отруїти себе вихлопними газами.

Не йти ж з порожніми руками

Останнім часом у Ханої значно зменшилася кількість бізнесменів з Таїланду. Багато з них, будучи дрібними торговцями-посередниками, часто вдавалися до незаконних операцій, наприклад, вивозили з СРВ рубіни. Одного із таких перекупників нещодавно було піймано з речовим доказом — дорогоцінним камінням на суму понад 100 тисяч доларів. Урок виявився вельми переконливим, і більшість його колег визнали за краще покинути в'єтнамську столицю, «прихопивши» про всяк випадок із собою відмінну продукцію, яку виробляє фабрика електроламп та термосів міністерства легкої промисловості В'єтнаму.

Фото ТАРС.

ГОЛОС України

Газета Верховної Ради Української РСР

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна» 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 60955.

Тираж 155.000

Передплатна ціна на рік 19 крб. 80 коп.

Зам. 03151501